

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **DHL Global Forwarding (CZ) s.r.o.**, IČ 27112161, se sídlem v Praze 4, Na Strži 1702/65 proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7 (dříve „Celní ředitelství Praha“, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7), v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 18.10.2010, č.j.: 16587-3/2010-170100-021

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 18.10.2010, č.j.: 16587-3/2010-170100-021, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha - Ruzyně dne 12.8.2008, č.j. 4406/08/194100-021/4, kterým bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 73.602,-Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že zásadní podstatou námitek je skutečnost, že žalovaný - stejně jako správní úřad rozhodující v prvním stupni - nesprávně posoudil vlastnosti dovezeného zboží IP kamery, kterou žalobce zařadil do položky Kombinované nomenklatury s nulovou sazbou cla, zatímco správní úřady na základě následné kontroly došly k závěru, že

se jedná o zboží, jež by mělo být zařazeno do položky se sazbou cla ve výši 4,9%. Posouzení činností a vlastností IP kamer je specializovanou a ryze odbornou záležitostí. Žalobce se v průběhu správního řízení snažil prokázat veškeré vlastnosti, které podle jeho názoru mají vliv na správné zařazení kamer podle sazebníku. Předložil technické specifikace, tzv. datasheety, předložil i znalecký posudek znalce J. S. č.j. DZ 99/2008, jenž se vyjadřoval k některým vlastnostem IP kamer a podal doplňující vysvětlení při ústním jednání. Z postupu správních úřadů v obou stupních nikdy nevyplynulo, co je vlastně podle názoru celních úřadů rozhodující skutečností, pro kterou považují kamery za zboží, jež má být zařazeno do jiné položky sazebníku, než učinil žalobce.

Podstatná změna nastala až poté, co byla u Městského soudu v Praze zahájena soudní řízení mezi společností KOUKAAM a.s. a Generálním ředitelstvím cel, v nichž se uvedený žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Generálních ředitelství cel, týkajících se závazné informace o sazebním zařazení zboží. Ve všech případech se jedná o posouzení různých druhů IP kamer, tedy identického zboží, jež je předmětem i tohoto řízení. V rámci těchto řízení Generální ředitelství vyjádřilo, co celní orgány považují za podstatné pro zařazení kamer do sazebníku, jak dosud činily dodatečnými platebními výměry. Podle Generálního ředitelství cel nebyl rozhodující pro posouzení zařazení zboží způsob přenosu signálu, jak posuzoval soudní znalec, ale rozhodující je, zda je obraz zařízením ukládán na vnitřní paměť nebo médium, to znamená, že zaznamenaný obraz je možné po jakémkoliv libovolné době vyvolat, respektive opakovaně produkovat. Podle závěru Generálního ředitelství cel takové vlastnosti předmětné IP kamery nemají. Žalobce uvedený závěr považuje za nesprávný. Dovážené IP kamery (včetně těch, které byly předmětem nyní napadeného rozhodnutí) tuto požadovanou vlastnost mají. Jsou totiž vybaveny tzv. interním FTP serverem, jenž jim umožňuje obraz na tento FTP server uložit a kdykoli později podle potřeb uživatele obraz i vyvolat. Tento závěr akceptovalo Celní ředitelství Praha v rozhodnutích o závazné informaci o sazebním zařazení zboží, jako byly IP kamery uvedené v podané žalobě, které jsou zásadně obdobné zboží, které bylo předmětem dovozu v posuzované věci. Liší se sice určitými parametry, avšak ve všech případech stejně mohou ukládat a následně vyvolávat obraz podle potřeb uživatele. V těchto rozhodnutích celní úřad akceptoval návrh žadatele a kamery zařadil do jiné podpoložky než dosud činil. Žalovaný odvolací správní úřad však tuto skutečnost nesprávně v napadeném rozhodnutí nezohlednil a ryze účelovým výkladem se snažil dospět k závěru, proč k tomu nelze přihlížet. Žalobce i nadále trvá na tom, že všechny předmětné kamery vnitřní paměť mají, což vyplývá z již dříve předložených dokumentů, jako jsou katalogové listy, uživatelské návody a podobně. Zabudovaná paměť typu RAM je potřebná nejen k realizaci výše uvedené funkčnosti, ale i k provozu zařízení jako takového, když slouží mimo jiné k uložení změn v nastavení parametrů, provedených uživatelem a podobně.

Žalobce má za to, že je zcela nesprávná ta část odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný odvolací správní úřad - zjednodušeně řečeno - dospívá k tomu, že nově vydané závazné informace o sazebním zařazení, ve kterých byly akceptovány připomínky dovozců IP kamer a Generálního ředitelství cel, se vůbec na tuto věc nevztahují, neboť se jedná o jiné typy kamer. Tento závěr je v příkrém rozporu s podklady, jež byly celním orgánům v průběhu řízení poskytnuty a jsou v rozporu s faktickými vlastnostmi předmětných kamer. Pouhé porovnání číselných řad označení kamer je v současné době zcela nevypovídající. Ač se jedná o číselně jiné typy, řada vlastností je stejná včetně vlastností, které jsou pro zařazení do sazebníku rozhodující. Podle názoru žalobce nelze připustit, aby závazná informace o sazebním zařazení, byť byla vydána jiné osobě, v případě identického zboží s identickými vlastnostmi v případě jednoho dovozce byla předmětem jiného postupu správního úřadu, než tomu je v případě dovozce druhého.

Žalobce v podané žalobě namítl také procesní pochybení správního úřadu prvního stupně, kdy jeho rozhodnutí nebylo zejména řádně odůvodněno. V odůvodnění napadeného platebního výměru citoval prvostupňový celní úřad údaje, uvedené při celní deklaraci dováženého zboží. Následně už uvedl pouze závěr, že v daňovém řízení bylo prokázáno, že došlo k nesprávnému zařazení dovezeného zboží a všeobecně odkázal na harmonizační pravidla. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak nebylo vůbec uvedeno, na základě čeho konkrétně dospěl celní úřad k závěru, že zboží bylo nesprávně deklarováno, tj. z jakých skutečností a zejména na základě jakých technických vlastností dováženého zboží k takovému závěru celní úřad došel. Pouhý odkaz na deklarovanou podpoložku celního sazebníku a to, jak měla být uvedena správně, nemůže postačovat. Odůvodnění mělo obsahovat zejména technické zhodnocení dováženého zboží, jeho nezaměnitelných vlastností a na to odpovídající zdůvodnění zařazení zboží do jiné části sazebníku. Správní úřad se nijak nevypořádal s tvrzením žalobce a zástupce příjemce zboží – společnosti TRACO INTERNATIONAL s.r.o., kteří při ústním jednání poukazovali na některé technické parametry zboží, jeho funkce a z toho dovozovali správnost postupu při deklaraci. O to více bylo na místě rozhodnutí odůvodnit tak, aby bylo přesvědčivé. Tuto vadu však žalovaný v napadeném rozhodnutí o odvolání nijak nezohlednil.

Další zásadní procesní vadou byla skutečnost, že prvostupňový celní úřad předmětné zboží nikdy fyzicky ani neviděl, neprovedl jeho kontrolu, neověřil jeho skutečné vlastnosti a funkce. Otázka správného zařazení zboží do celního sazebníku je odvislá jen a pouze od jeho technických parametrů a skutečných funkcí, proto se jeví potřeba zboží fyzicky před vydáním rozhodnutí prověřit jako zcela zásadní, bez prověření není možno vůbec uvažovat o tom, že by mohlo být prokázáno porušení celních předpisů. Zboží v tomto případě nebylo kontrolováno, nebylo kontrolováno ani při následné kontrole, na jejímž podkladě bylo dané řízení zahájeno.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že žalovaný správní úřad se odvolává na právní názor, vyjádřený v odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání, který následně doplnil tím, že předmětné zboží je do podpoložky č. 85253090 90 Společného celního sazebníku Evropského společenství podle nařízení Komise ES č.1719/2005 zařazeno správně. Zboží, popsané v celním prohlášení v kolonce 31 jako digitální kamery, později odvolatelem nazvané jako IP kamery, je podle doložené dokumentace a popisu, poskytnutých žalobcem, zařízení, které zachycuje a vysílá živé záběry nebo snímky přímo do datové sítě. Z uvedeného žalovaný vyvozuje, že je neukládá na paměťové médium, ale živé záběry vysílá přímo do datových sítí. Vzhledem k tomu, o jaké zboží se jedná a jakou má funkci, patří zboží do kapitoly 85 HS - elektrické stroje, přístroje a zařízení a jejich části a součásti, přístroje pro záznam a reprodukci zvuku, přístroje pro záznam a reprodukci televizního obrazu a zvuku a částí součástí a příslušenství těchto přístrojů. Dále bylo zboží vzhledem ke svému účelu zaříděno do čísla 8525 HS jako vysílací přístroje, radiotelefony, radiotelegrafy, rozhlasové nebo televizní vysílání, též obsahující přijímací zařízení nebo zařízení pro záznam nebo reprodukci zvuku, televizní kamery, videokamery pro statické snímky a ostatní videokamery se záznamem obrazu i zvuku, digitální kamery. Do tohoto čísla podle názoru žalovaného patří kamery a fotoaparáty, které snímají obraz a převádí jej na elektronický signál, který je přenášen jako videoobraz do míst mimo kamery pro sledování nebo pro vzdálený záznam. Tyto tzv. televizní kamery nemají vestavěn žádný prostředek pro záznam obrazu nebo zvuku a mohou být rovněž používány se zařízením pro automatizované zpracování dat jako například webkamery. Proto se - vzhledem

k absenci vnitřního paměťového zařízení či média - zboží zařazuje do podpoložky 85253090 KN, kódu podpoložky TARIC 85253090 90.

Žalovaný se neztotožnil s názorem, že posouzení činnosti a vlastností předmětného zboží je specializovanou a odbornou záležitostí a sledování technických změn a parametrů je tak v možnostech několika málo odborníků. Vývoj mezinárodního obchodu a pravidel jde na základě aktualizací, vyplývajících ze zavádění nových technologií, technologického pokroku a potřeb obchodu směrem k zjednodušování harmonizovaného systému slučováním určitých kapitol a podkapitol HS, a dále zavedením jednotných a srozumitelných pravidel pro výklad a interpretaci pravidel a vysvětlivek. Na základě všeobecně srozumitelných a pochopitelných pravidel a vysvětlivek by měl být každý dovozce schopen sám zařadit správně dovážené zboží do podpoložky KN bez pomoci nebo s minimální pomocí celních orgánů.

Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobně zabýval skutečnostmi, souvisejícími se zařazením předmětného zboží do příslušné podpoložky celního sazebníku, čímž podle svého názoru zhojil i případné nedostatky odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že až ze soudních řízení o žalobách mezi Generálním ředitelstvím cel a společností KOUKAAM a.s. vyplynulo, co je pro celní orgány rozhodné pro zařazení kamer do celního sazebníku, protože již prvoinstanční orgán ve svém platebním výměru zařadil předmětné zboží jako televizní kamery, které nemají vestavěn žádný paměťový prostředek pro záznam obrazu anebo zvuku. Pojem „FTP server“ podle názoru žalovaného vyvolává představu paměťového média, například pevného disku vzdáleného počítače, schopného trvalého záznamu určitých dat, přičemž předmětné IP kamery žádným paměťovým médiem, umožňujícím pořízení trvalého záznamu obrazu a zvuku, přímo v kameře nedisponují. Žalovaný proto odmítá žalobní námitku, že kamery umožňují obraz na tento FTP server uložit a kdykoli později podle potřeb uživatele vyvolat. Tuto funkci předmětné kamery rozhodně neumožňují, neboť nedisponují žádným serverem ve smyslu datového úložiště (energeticky nezávislého) trvalé paměti a lze souhlasit jedině s tím, že se jedná o kopírování souboru s operační pamětí IP kamery, kde byl zpracováván a na přechodnou dobu i uložen pro potřebu jeho odeslání přes počítačovou síť na externí záznamové úložiště. Nejde o uložení ve smyslu trvalého uložení na energeticky nezávislé paměťové médium, jako je tomu u digitálního fotoaparátu, ale o přechodné uložení po dobu probíhajícího zpracování a odeslání přes počítačovou síť na externí záznamové úložiště.

Celním orgánům během správního řízení nebyly předloženy žádné uživatelské návody, což však nezměnilo nic na tom, že žalovaný souhlasí s tvrzením žalobce o přítomnosti vnitřní paměti IP kamer, avšak systémovými prostředky předmětných IP kamer - procesorem, operační pamětí RAM a pamětí ROM - se podrobněji zabývá na dalším místě vyjádření k žalobě. Pokud měl žalobce na mysli, že uvedené paměti RAM a ROM jsou oním vestavěným paměťovým prostředkem pro záznam obrazu anebo zvuku, tedy rozhodnou součástí, která zakládá důvod zařazení předmětného zboží do sazební položky, požadované žalobcem, má žalovaný za to, že v technických specifikacích, předložených žalobcem, je sice u jednotlivých typů IP kamer uvedena velikost paměti RAM a ROM, nicméně uvedené paměti jsou systémovými pamětmi, potřebnými pro běh a funkci samotného zařízení, které podle názoru žalovaného funguje jako televizní kamera, tj. obraz a zvuk snímá a odesílá do zařízení, kde je obraz a zvuk zachycován, upravován a podobně. Tato zařízení - kromě jiných odlišností - nemají vestavěn žádný prostředek pro trvalý záznam obrazu anebo zvuku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný přirovnává IP kameru k vzdálenému počítači, ke kterému je za určitých podmínek možno se připojit a pracovat s ním a s jeho soubory. Podle názoru žalovaného je zapotřebí, aby pro takové použití disponovalo cílové zařízení pro automatické

zpracování dat patřičnou systémovou pamětí RAM a ROM, aby vůbec bylo schopno pracovat a aby bylo schopno plnit účely, pro které bylo navrženo a sestrojeno. Tyto paměti však nezajišťují chod předmětného zařízení samy o sobě, ale jsou nedílným doplňkem centrální procesové jednotky, která je v technické specifikaci předmětného zboží IP kamer od výrobce Vivotek, uvedena ve výčtu systémových prostředků o popisu systém. Uvedená RAM a ROM paměť, poprvé zmíněná žalobcem až po vydání rozhodnutí o odvolání, tvoří spolu s procesorem a dalšími součástmi celek zařízení pro automatické zpracování dat, který je nedílnou součástí IP kamery, umožňující vzdálený vstup k síťové IP kameře pomocí zabudovaného webserveru po internetu, sledování a konfigurování IP kamery odkudkoli na světě pomocí prohlížeče Microsoft Internet Explorer, živé sledování obrazu a zvuku pomocí mobilních telefonů, podporu protokolů pro přenos videa a zvuků, snímání videa až 25 snímků za sekundu s uživatelsky nastavitelným rozlišením, z čehož vyplývá možnost dálkového softwerového nastavení rozlišení snímaného obrazu. Podle názoru žalovaného platí, že velikost paměti ovlivňuje rychlost, výkonnost a funkčnost předmětného zboží jako celku v závislosti na požadavcích, kladených uživatelem.

Žalovaný poukázal na technickou specifikaci, týkající se IP kamery, která se sice netýká předmětného zboží, ale která byla (zřejmě omylem) předložena žalobcem v daňovém řízení spolu s technickými specifikacemi dalších typů IP kamer. Z této předložené technické specifikace vyplývá, že IP kamery Vivotek IP 7138, IP 7139 a další vyjmenované IP kamery typu Vivotek mají vstup pro umístění paměťové karty CF card, což je na zmiňované úvodní straně technické specifikace též zobrazeno a znovu zdůrazněno pod nadpisem Vlastnosti, kde je na třetí odrážce shora uveden anglický text, že v IP kameře je vestavěn slot pro vložení umístění paměťové karty, využívané jako místní úložiště ve smyslu trvalé energeticky nezávislé paměti. Na příkladu této IP kamery tedy žalovaný demonstruje, že nelze libovolně zaměňovat jednotlivé typy kamer s tím, že se jedná o podobné zboží, mající shodné vlastnosti, týkající se vlivu na sazební zařazení. Některé typy IP kamer opravdu mají možnost vložení paměťového média, což jim umožňuje pořízení trvalého záznamu obrazu a zvuku přímo v kameře, jiné však nemají žádné místní paměťové úložiště, které by umožňovalo pořízení trvalého záznamu obrazu a zvuku přímo v kameře a jeho pozdější reprodukování. Žalovaný tedy neporovnával předmětné IP kamery pouze podle jejich typového označení, ale podle jejich skutečných vlastností, vyjádřených v žalobcem předložených technických specifikacích jednotlivých typů IP kamer. Z tohoto důvodu žalovaný odmítl námitku ohledně podobnosti předmětného zboží a zboží, na které byly vydány závazné informace o sazebním zařazení pro společnost KOUKAAM a.s., neboť se jedná o zboží pouze podobné, nemající shodné podstatné vlastnosti s vlivem na sazební zařazení.

K námitce nedostatečného odůvodnění rozhodnutí správního úřadu prvního stupně žalovaný uvedl, že se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání podrobně zabýval skutečnostmi, souvisejícími se zařazením předmětného zboží do příslušné podpoložky celního sazebníku a tím zhojil případné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu. K namítané vadě o neprovedení kontroly zboží prvoinstančním orgánem před vydáním rozhodnutí žalovaný uvedl, že otázka sazebního zařazení je odvislá od technických parametrů předmětného zboží, které nevyplývají z vnějšího vzhledu výrobku a proto žalovaný tuto žalobní námitku odmítá. Vydání rozhodnutí celním úřadem předcházela následná kontrola zboží, v rámci které již byly předloženy technické parametry předmětného zboží a celní úřad tedy vycházel ze zjištěného stavu věci.

Žalobce využil svého práva a podal k vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž poukázal na skutečnost, že v žádostech o vrácení cla z února 2010 rozhodl Celní úřad

Praha Ruzyně tak, že ve všech případech žalobci clo vrátil, přičemž v odůvodnění výslovně uvedl, že IP kamery nelze zařadit do podpoložky č. 85253090 90, neboť umožňují záznam statických snímků. Na základě této skutečnosti celní úřad přeřadil zboží do původní podpoložky č. 8525401100 se sazbou 0% cla a již uhrazené clo vrátil. Žalovaný tak fakticky v jiných řízení akceptuje rozhodující skutečnosti pro zařazení zboží podle Sazebníku.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 20.9.2005 podala společnost DHL Global Forwarding (CZ) u celního úřadu písemné celní prohlášení ref. č. C110325 na propuštění zboží do režimu volného oběhu. V kolonce č. 31, bylo zboží deklarováno jako digitální kamery v počtu 503 ks. V položce 33 uvedl podpoložku celního sazebníku 8525401100. Celní úřad podané celní prohlášení přijal a zboží propustil v celním řízení rozhodnutím – evid.č. v odst.A 11944135-19271-4 do režimu volného oběhu. Rozhodnutí v celním řízení bylo vydáno na základě údajů, uvedených deklarantem v celním prohlášení, bez jejich ověřování ve smyslu článku 71 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává Celní kodex společenství, ve znění pozdějších předpisů.

Následně byla u příjemce zboží - společnosti TRACO INTERNATIONAL spol. s r.o. - provedena následná kontrola, shrnutá v kontrolním protokolu č. 11665/07/194100-03, NK075/07/1941. Předmětem této následné kontroly bylo ověření správnosti zařazení dovezeného zboží do podpoložky kombinované nomenklatury, mimo jiné i v rozhodnutí v celním řízení evid.č. v odst.A 11944135-19271-4, kde žalobce vystupoval v roli deklaranta. V rámci následné kontroly bylo zpochybněno sazební zařazení dovezeného zboží a v zahájeném daňovém řízení došel celní úřad k závěru, že došlo k nesprávnému zařazení dovezeného zboží. Jednalo se o zboží:

- 1/ síťové kamery pro vnitřní použití a IP kamery pro vzdálený dohled
- 2/ videoservert

V daňovém řízení bylo celním úřadem zjištěno, že došlo k nesprávnému zařazení dovezeného zboží. Celní úřad zboží následně zařadil do podpoložky č. 8525309090 KN (položka 1.) s celní sazbou 4,9 % a do podpoložky 85175090 00 KN (položka 2.) s celní sazbou 0,0%. Na základě daňového řízení po následné kontrole byl celním úřadem dne 12.8.2008 vydán dodatečný platební výměr č.j.: 4406/08/194100-021/4, kterým byl žalobci doměřen rozdíl mezi částkou cla původně vyměřenou a částkou cla, která měla být vyměřena, tj. částkou ve výši 73.602,-Kč.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž shodně jako v podané žalobě namítl nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí a procesní vady, spočívající v neprovedené fyzické kontrole předmětného zboží. Dále odvolatel vytýkal správnímu úřadu prvního stupně, že nebyl v řízení zpracován znalecký posudek, ačkoliv byl v průběhu řízení žalobcem navrhován.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně potvrdil se závěrem, že podáním celního prohlášení, podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem, celnímu úřadu vzniká odpovědnost za správnost údajů, uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu. Sazební zařazení zboží je základní náležitostí

rozhodnutí v celním řízení a je důležitým údajem, od něhož se odvíjí nejen výše dovozních cel, ale i dodržování obchodně - politických nesazebních opatření. Žalovaný vyjádřil nesouhlas se závěrem, prezentovaným odvolatelem o tom, že Celní ředitelství Praha přijalo argumentaci dovozců IP kamer a nyní je uznává a jednotlivě se vypořádá s uplatněnými odvolacími body, přičemž všechny odvolací námitky shledal nedůvodnými.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého zaniklo k 1.1.2013 celní ředitelství a jeho nástupcem se stalo Generální ředitelství cel. Městský soud v Praze proto podle ustanovení § 69 s.ř.s. jednal s tímto žalovaným správním úřadem.

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, vydanému Celním úřadem Praha - Ruzyně dne 12.8.2008, kterým mu bylo dodatečně vyměřeno clo ve výši 73.602,-Kč.

Žalobce především ve stěžejní žalobní námitce vyjádřil nesouhlas se závěrem správních úřadů o tom, že předmětné zboží bylo nesprávně zařazeno podle kombinované nomenklatury Celního kodexu. Žalobce dne 20.9.2005 podal u celního úřadu písemné celní prohlášení ref. č. C110325 na propuštění zboží do režimu volného oběhu a zboží bylo deklarováno jako digitální kamery v počtu 503 ks. Celní úřad zboží následně zařadil do podpoložky č. 8525309090 KN s celní sazbou 4,9 %. Na základě daňového řízení po následné kontrole byl celním úřadem dne 12.8.2008 vydán dodatečný platební výměr č.j.: 4406/08/194100-021/4, kterým byl žalobci doměřen rozdíl mezi částkou cla původně vyměřenou a částkou cla, která měla být vyměřena, tj. částkou ve výši 73.602,- Kč.

Podle ustanovení článku 13 Nařízení Rady EHS č. 2913/1992, kterým se vydává Celní kodex Společenství, mohou celní orgány v souladu s podmínkami, stanovenými v platných předpisech, provádět veškeré kontroly, které považují za nezbytné pro zajištění řádného používání celních předpisů.

Podle ustanovení § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, jsou celní orgány oprávněny po propuštění zboží do navrženého celního režimu provádět následnou kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků. Při následné kontrole je také ověřována existence a pravost dokladů a pravdivost údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím, případně i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení.

Celní úřady používají pro účely klasifikace zboží kombinovanou nomenklaturu Evropské unie. Tato nomenklatura vychází z harmonizovaného systému popisu a číselného označování zboží, který rozděluje zboží do 21 tříd (I až XXI) a 97 kapitol (01 až 97). Každá

kapitola se dále hierarchicky člení na čtyřmístná čísla a šestimístné položky. Kombinovaná nomenklatura doplňuje hierarchii Harmonizovaného systému o dvoumístné číselné označení, tj. na osmimístné podpoložky. Součástí celního sazebníku jsou Všeobecná pravidla pro interpretaci Harmonizovaného systému (bod II. Úvodu k celnímu sazebníku). Podle v pořadí prvního všeobecného pravidla má znění názvů tříd, kapitol a podkapitol pouze orientační charakter: pro zařazování je směrodatné znění čísel a poznámek k třídám a kapitolám, jakož i všeobecných pravidel pro interpretaci Harmonizovaného systému, pokud tato pravidla nejsou v rozporu se zněním uvedených čísel a poznámek.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 10.2.2004, č.j. 2 As 59/2003-70, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že pokud je pro zařazování zboží do celního sazebníku rozhodující na prvním místě znění čísel, míní se čísla právě ona čtyřmístná čísla, jež tvoří jednu z úrovní členění Harmonizovaného systému.

Z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že považuje za nutné při zařazování zboží do celního sazebníku vycházet prvotně ze znění čísel a poznámek tak, jak to vyplývá ze znění prvního všeobecného výkladového pravidla. Soud rovněž má za nepochybné, že poznámky ke třídě lze aplikovat až po řádném zařazení výrobku do odpovídajícího čísla. Při posouzení, do kterého čísla podle práva náleží předmětné zboží, které by při zdůraznění jedné ze dvou funkcí či účelu náleželo do více různých čísel, je nutno zohlednit zejména funkci, jež je převažující či prvotní, a to obzvláště tehdy, je-li převažující či prvotní funkce dobře identifikovatelná.

Městský soud v Praze proto dospěl po provedeném řízení k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V prvé žalobní námitce žalobce namítal, že z postupu správních úřadů obou stupňů nikdy nevyplynulo, co je podle celních úřadů vlastně tou rozhodující skutečností, pro kterou je třeba uvedené IP kamery považovat za zboží, které má být zařazeno do jiné položky sazebníku, než jak učinil žalobce.

Uvedená námitka je nedůvodná, neboť již z výše uvedeného přehledu dosavadního průběhu správního řízení, na které je třeba při soudním přezkumu žalobou napadeného pravomocného rozhodnutí odvolacího správního úřadu pohlížet jako na jeden celek, je zřejmé, že pro sazební zařazení dovážených kamer považovaly správní úřady obou stupňů za rozhodující, aby pro vlastní použití záznamu obrazu a zvuku z kamery disponovalo cílové zařízení pro automatické zpracování dat patřičnou systémovou pamětí RAM a ROM, aby vůbec bylo schopno pracovat a aby bylo schopno plnit účely, pro které bylo navrženo a sestrojeno. Tyto paměti však nezajišťují chod předmětného zařízení samy o sobě, ale jsou nedílným doplňkem centrální procesové jednotky. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání je tak zřejmé, že pro celní orgány je rozhodné pro zařazení kamer do celního sazebníku, že předmětné zařízení videozáznam a obrázky neukládá na paměťové médium, ale živé záběry vysílá přímo do datových sítí. Vzhledem k tomu, o jaké zboží se jedná a jakou má funkci, patří zboží do kapitoly 85 HS - elektrické stroje, přístroje a zařízení a jejich části a součásti, přístroje pro záznam a reprodukci zvuku, přístroje pro záznam a reprodukci televizního obrazu a zvuku a části součástí a příslušenství těchto přístrojů. Dále bylo zboží vzhledem ke svému účelu zaříděno do čísla 8525 HS jako vysílací přístroje pro radiotelefonii, radiotelegrafii, rozhlasové nebo televizní vysílání, též obsahující přijímací zařízení nebo zařízení pro záznam nebo reprodukci zvuku; televizní kamery; videokamery pro statické snímky a ostatní videokamery se záznamem obrazu i zvuku; digitální kamery. Do tohoto čísla

podle názoru žalovaného patří kamery a fotoaparáty, které snímají obraz a převádí jej na elektronický signál, který je přenášen jako videoobraz do míst mimo kamery pro sledování nebo pro vzdálený záznam. Tyto tzv. televizní kamery nemají vestavěn žádný prostředek pro záznam obrazu nebo zvuku a mohou být rovněž používány se zařízením pro automatizované zpracování dat jako například webkamery. Proto se - vzhledem k absenci vnitřního paměťového zařízení či média - zboží zařazuje do podpoložky 85253090 KN.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítal nesprávnost závěru správních úřadů o tom, že dovezené kamery nemají zařízení vnitřní paměti či média, na němž by bylo možno zaznamenaný obraz či zvuk po libovolnou dobu vyvolávat či opakovaně produkovat. S uvedenou totožnou námitkou se vypořádal žalovaný odvolací správní úřad tvrzením, že pojem „FTP server“, na který se odvolává žalobce, podle názoru žalovaného vyvolává představu paměťového média, například pevného disku vzdáleného počítače, schopného trvalého záznamu určitých dat, přičemž předmětné IP kamery žádným paměťovým médiem, umožňujícím pořízení trvalého záznamu obrazu a zvuku, přímo v kameře nedisponují. Žalobce neprokázal žádným konkrétním, určitým a jednoznačným důkazem, že jím dovezené kamery disponují – stručně a poněkud laicky řečeno – takovou vnitřní pamětí, která neslouží jen jako úložiště programového vybavení, potřebného k vlastní činnosti kamery, ale umožňuje dovezenému zařízení snímání obrazu a zvuku přímo – bez pomoci vnějšího zdroje (počítače, vnější paměťové jednotky, mobilního telefonu, internetu a podobně) převádět do formátu, který lze ukládat přímo do vlastní vnitřní paměti kamery. Na základě této skutečnosti soud dospěl k závěru, že argumentace žalobce vlastnostmi FTP serveru není přílehavá a důvodná.

Ve třetí žalobní námitce se žalobce zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v té části, v níž se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou ohledně tvrzené změny právního názoru žalovaného při vydání nové závazné informace o sazebním zařazení zboží pro společnosti KOUKAAM. Námitku soud neshledal důvodnou jednak proto, že ze žalobcem předložených důkazů nikterak nevyplývá, že žalobce dovezl v nyní posuzovaném případě totéž zboží (či zboží s totožnými vlastnostmi) jako zboží, ohledně něhož byla společnosti KOUKAAM vydána závazná informace o sazebním zařazení, jednak se soud neztotožnil ani s názorem žalobce, že v daném případě došlo k situaci, kdy v případě identického zboží s identickými vlastnostmi bylo postupováno jinak, než v případě odlišného dovozce. Tato námitka nemá oporu v provedeném dokazování, neboť není zřejmé, jaké typy IP kamer, jichž – podle obsahu spisového materiálu – jen výrobce VIVOTEK dodával v době podání celního prohlášení na trh přes padesát typů, byly předmětem dovozu společností KOUKAAM a zda a v jakých konkrétních parametrech se lišily od typu, které byly předmětem nyní posuzovaného dovozu.

Nedůvodnou shledal městský soud rovněž žalobní námitku, ve které žalobce poukazoval na to, že se žalovaný nijak nevypořádal s tvrzením žalobce a zástupce společnosti TRACO INTERNATIONAL s.r.o., uváděnými při ústním jednání, kde bylo poukazováno na některé technické parametry zboží a jeho funkce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom jednoznačně patrné, že žalovaný došel k názoru, který vyjádřil v tomto odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání. Podle něho je předmětné zboží do podpoložky č. 85253090 Společného celního sazebníku Evropského společenství podle nařízení Komise ES č.1719/2005 zařazeno správně, když zboží, popsané v celním prohlášení v kolonce 31 jako digitální kamery, později žalobcem nazvané jako IP kamery, je podle doložené dokumentace a popisu, poskytnutých žalobcem, zařízení, které zachycuje a vysílá živé záběry nebo snímky přímo do datové sítě. Z uvedeného žalovaný vyvodil, že je neukládá na paměťové médium, ale živé záběry vysílá přímo do datových sítí. Vzhledem k tomu, o jaké zboží se jedná a jakou

má funkci, patří zboží do kapitoly 85 HS - elektrické stroje, přístroje a zařízení a jejich části a součásti, přístroje pro záznam a reprodukci zvuku, přístroje pro záznam a reprodukci televizního obrazu a zvuku a částí součástí a příslušenství těchto přístrojů. Dále bylo zboží vzhledem ke svému účelu zaříděno do čísla 8525 HS jako vysílací přístroje, radiotelefony, radiotelegrafy, rozhlasové nebo televizní vysílání, též obsahující přijímací zařízení nebo zařízení pro záznam nebo reprodukci zvuku, televizní kamery, videokamery pro statické snímky a ostatní videokamery se záznamem obrazu i zvuku, digitální kamery. Do tohoto čísla podle názoru žalovaného patří kamery a fotoaparáty, které snímají obraz a převádí jej na elektronický signál, který je přenášen jako videoobraz do míst mimo kamery pro sledování nebo pro vzdálený záznam. Tyto tzv. televizní kamery nemají vestavěn žádný prostředek pro záznam obrazu nebo zvuku a mohou být rovněž používány se zařízením pro automatizované zpracování dat jako například webkamery. Proto se - vzhledem k absenci vnitřního paměťového zařízení či média - zboží zařazuje do podpoložky 85253090 90 KN.

Tímto úryvkem odůvodnění napadeného rozhodnutí se podle názoru soudu žalovaný dostatečně podrobně, určitě a srozumitelně vypořádal s námitkami žalobce ohledně technických a funkčních parametrů dováženého zboží, rozhodujících pro jeho sazební zařazení, respektive pro změnu tohoto zařazení.

K námitce různé správní praxe žalovaného v rozhodování u stejných věcí uvádí, soud, že listiny předložené žalobcem k doplnění žaloby neprokazují ani neosvědčují důvodnost žalobních tvrzení o nesprávnosti či nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, protože z odůvodnění uvedených rozhodnutí celního úřadu ze dne 22.9.2011 nikterak nevyplývá, že by se v případech, kdy bylo žalobci dodatečně vyměřené a zaplacené clo vráceno, jednalo o dovezené zboží, které by svými technickými parametry a vlastnostmi bylo totožné či dostatečně podobné zboží, dovezenému žalobcem v nyní posuzované věci. Žalovaný se námitkami vztahujícími se k různému posuzování IP kamer zabýval a vysvětlil, že různé zařazování IP kamer vyplývá z toho, že některé z nich podle technické specifikace disponují pamětí, která umožňuje trvalé uchování a reprodukci snímků. Z technických specifikací kamer, jež jsou součástí správního spisu, je zřejmé, že některé z nich disponují zařízením pro uložení dat ve výše uvedeném smyslu a některé nikoliv. Není tedy důvodná námitka, že se celní ředitelství s poukazem na nestejnou správní praxi nevypořádalo, a jak bylo již opakovaně zdůrazněno, žalobce neprokázal, že by předmětné IP kamery měly požadovanou vlastnost, která je důvodem pro rozdílné sazební zařazování. I Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku 25.4.2013, č.j. 7 Afs 30/2012 – 32, že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí být nutně libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Přitom odkázal na judikaturu, předcházející vydání napadeného rozhodnutí – např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 90, ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 86, a ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 - 52, dostupné na www.nssoud.cz).

Z výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů včetně jejich následného upřesňování neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec

běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. prosince 2013

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu